Ulilasse oli asutatud eraettevõttel suurem elektrijaam, mis pakkus oma kaasabi linna vooluga varustamisel. Ajal, kui läbirääkimised kestsid, jäi ettevõte maksuraskustesse, tehased läksid üle Eesti Pangale, kellelt linn omandas 1926. a. Ulila elektrijaama ja turbatööstuse 1.035.700 krooni eest. Jaama ja selle juures asetseva turbatööstuse väljaarendamine, uute liinide ehitamine ja Viljandi ning väiksemate asulate elektriga varustamise korraldamine on kestnud senini.

Iseseisvuse esimesel aastakümnel on ajanud ühed erakorralised ülesanded taga teisi. Sundusliku alghariduse sisseseadmine tõi kaasa kooliruumide küsimuse, mida on hoidnud pingul järkjärguline koolikohustuse laiendamine, keskkoolide võrgu korraldamine ja vabatahtlikuna ülesandena kutse- ning täienduskoolide asutamine. Kogu iseseisvus-aja kestel on linn tarvitanud kooliruumide juurdesoetamiseks ümarguselt 640.000 krooni, on tulnud varustada vajalise sisseseadmega uued koolid. Pääleselle on linn arendanud õpilasile ainelise toetise andmist toetusfondidest, stipendiumide näol jne. Muud vabatahtlikud hariduslikud ülesanded on piirdunud avaliku raamatukogude- ja lugemislaudade-võrgu arendamisega ning toetiste jagamisega rahvaülikoolile, muuseumidele, teaatreile, kontsertidele ning muile hariduslikele ja kultuurilisile ettevõtteile.

Ühenduses viimaste aastate tööndusliku tegevuse soikumisega ja majandusliku surutise kasvamisega on linnaomavalitsus olnud sunnitud pöörma rohket tähelepanu sotsiaalpoliitilisile küsimusile. Hoolekandeseadus oma põhimõttega, et iga kogukond, kelle piires ükski kodanik on jäänud abivajavasse seisukorda, peab teostama temale abiandmist, on seadnud linnaomavalitsuse raske koorma ette. Kuna iga kogukond määrab kindlaks abiandmise normid, arvestades kohalikku elumaksumust, siis need normid on kõikuvad kaunis laius piires, ja on põhjendatud kartus, et hoolekandelist toetust vajavad eelistavad oma asupaigana suurema toetise määraga kogukondi.

Hoolekandekulud on järjekindlalt suurenenud ja hoolekandekoormatis on võrreldes majanduslikult lahedamate 1924.—1926. aastate keskmise koormatisega kasvanud linna netto-aruandes 1930./31. aastaks enam kui 70.000 krooni võrra aastas, kriisiajal vähenenud ning on 1930./31. aastal ümarguselt 220.300 kr. netto. Linnaomavalitsus on raskes seisukorras vaestehoolekande sotsiaalpoliitilise sihi saavutamise suhtes. Vaestehoolekanne peab olema produktiivne ning juhitud sellele, et aidata hädaseisukorda sattunut jälle iseseisvaks. Linnavalitsusel ei ole nii suuri summasid, et muretseda abi kogu seda vajavate hulgale

Tartu I, lk. 13